

מסורת הש"ס

6) נדרס לב ע"ש
7) זכמים ט"ז: 1) זכמים
8) כ"ג ט"ז: 9) זכמים
10) זכמים ט"ז: 11) זכמים
12) זכמים ט"ז: 13) זכמים

תורה אור השלם

1. הלוא אם תשיב
שאת ואם לא תשיב
לפחח תפארת רבין ואלין
תשוקתו ואתה תמשיל
בה: בראשית ד'
2. זא את אהרן ואת בניו
לומר זאת תורת העלה
הוא העלה על מוקדה
על המזבח כל הילכה
עד הבקר ואש המזבח
תוקד בו: ויקרא כ"ב
3. ולבש הכהן מדין
ומכסי בד ילבש על
בשרו והרים את הידן
אשר תאכל האש את
העלה על המזבח רשמו
אצל המזבח: ויקרא ו'

הגהות הב"ח

16) ר"ש ד"ה קודם מלות
לילה יחזיר ומעלין כהן
דקודם מלות חזי כי כ"ל
והיה: 17) ד"ה ואלן
מועלין כהן מקריב כל
שנעשית מלתו: 18) ד"ה כל
הלילה כי ואפי' אם פקע
מה שעל המוקד ופסיד:
19) ד"ה ומזון אחד כי
והרים את הדגן אלמל:

רבינו הגאון

לפחח חטאת רובין השטן
בנפשו טעם לבי עולה
והשנה בי בה שטיה
ימים כדו שיעור שמו ים
לו רחוק להטין: יום
אחד והוא יום כיפור אין
לו רשות להטין: בכל
יום תורמת את המזבח
בקריאת הגבר או סמוך
לו לפסוקו או מלאחרי
בו: תנן התם בשחיטת
קרישת פרק השיני אברים
שפקעו מעל בני המזבח
קודם חצות יחזיר ומעלין
בהן אתר חצות לא
יחזיר ואין מועלין בהן
כדכור כבד עבר זכור וזכר
ובטלה קדושתה: פנתי
טייל אמר רב כתיב אחד
אומר כל הילכה והרים
וכתיב אתר אומר כל
הילכה והקטיר: ובענין
הזה כתיבה זו השנועה
בשחיטת קרישת ספק
המזבח פקעו באחוריו:
פ' קרא דכתיב הכי לא
אשכחתי: כי כתיב קרא
הכי מותב: על מוקדה
על המזבח כל הילכה:
ותני בתורת כתיים: הלא
אני מקיים לא ילין חלב
תני עד בקר: והו האסור
ללמוד שארו מעלין מן
הארץ האברים שפקעו
מעל בני המזבח כל הילכה
הוא מה אני מקיים כל
הלילה: שיהא נותן סבא
השטן ויהן תאכלין על
בני המזבח כל הילכה:
איכ מה תיל עד בקר:
אלא אם אינו ענין לאילוף
אברים תגרו ענין להרומה
הדגן: סלמך שחורפין את
המזבח כל הילכה: וכיון
שרוא מפישר כך בתורת כתיים אמר רב קרא הוא שכל הילכה כשר להקטרה ובשר להרומה:

שבעת ימים פרק ראשון יומא

כ.

עין משפט
גו מצוה

קו א מ"י פ"ג מל'
מתיילן הלכה יא:
קו ב מ"י פ"ו מלכות
מעשה הקרנות ה'
ג ופ"ג מל' מעילה הלכה
יב:

מוסף רש"י

הלל מלאה וישתין
וארבעה: יומי המטה
שפ"ה יום: וד"ה כ"ג:
תורמין את המזבח:
תורמת הדגן מל'
המזבח וימנו מנחתו
של ככס (הרמב"ם ט"ז):
מאשמורה הראשונה:
ומסוד דמיס קרנות
ויפסי דגן תריך להטותו
למפוח שכתובת המזבח
ולמדר את המערכה ללילה
שיוכל לשמוע ולהעלות
החזיר בעלות השחר
(ש"ס): שפקעו מעל בני
המזבח: ארץ (הרמב"ם
ט"ז): ומעלין בהן:
למכתי בני מנח ימנו
(ש"ס): ואין מועלין בהן:
דכיון דהוה ליה כמעטותן:
דמפסח בגמרא הוה ליה
דכ"י כנפשות מנחתו ואין
מועלין בו: (ש"ס): מנא
הכי מילי: דמנחת תולא
מילתא (ש"ס): כל הילכה
על מוקדה על המזבח
כל הילכה עד הבקר:
דהיינו הקטרה (ש"ס):
וכתיב אחד אומר
כל הילכה: ויפתי ליה
והרים את הדגן: ועי'
אלא הילכה קאי דהא
לא כתיב ולבש הכהן
מדין כל אלל כל הילכה
עד הבקר ולבש הכהן
מדין: ויפתי ליה ויפתי
קן שמעתי כבד יומא
דלא הוה עייל לא לא
דגן תמט ש"ס: ויפתי
ודחזיו להרומה: דלפטי
קדשן שכן ראוין להרמה
וקריבו דגן וימנו כבד
תמט לילא למימר דמיקרי
דגן: (ש"ס): מתיב רב
ברבא: ארבי דלמח תני
להרמה: דמשמע דקודם
מלות לאו שעת הרמה
היא חפטי מן העשין
דגן (ש"ס):

תוס' ישנים

הלל מלאה וישתין וארבע:
לפי שעת החמה קאמר:
בפ"ו ר"ח גרס תנן התם
אברים כי כמי שפי'
בקרנות: קודם חצות
יחזיר כו': כדכתיב מוקד לה
בשריו ולכן קודם מלות
יחזיר שעדיין אינו אפה אלל
חזר מלות הוה אפי':

אחיבא קיימינן אהא דתנן וכו'. רש"י לא גרס ליה אלא הכי
גרס תנן התם וכו' לפרש אחיבא קיימי' כלומר על אלו
תרומה קאי ע"כ לא קאי על תרומת הדגן דהיה פשיטא דיתיה כל
שעה סמוך לבקר דפשיטא דקרא משמע הכי על מוקדה על המזבח
כל הילכה עד הבקר וגו' והדר כתיב

והרים את הדגן אצל המזבח
אחרימי איירי ממני' והיינו דקאמר
אהא דתנן אברים שפקעו מנח הוי
מילי וכו' עד חלקהו חזיו להקטרה
וחזיו להרמה וכדפירשיה לקמן כס
ר"י' אברים דכתיב דתלות עושה אוחן
האברים עיכול שלמחילה יכול
להרימם ולהקדים למפוח וקרי ליה
רמ' וזהוילא תרומה איירי ממני'
ונל'א עישה מהן הרמה דהא דגן
כתיב אלא דפירשי' שאם ירל'א יאפסנו
למפוח כדי להזיחם חוץ למחנה אלל
אם רולה להיחם במקום המערכה
כדי למרק מלותן שיהא עצמן ראויין
להרמת הדגן עדיין מלותן עליהן
ולכן תנן יחזיר דמסתבר דמסר מהן
מירוק מלותן עדיין כיון דלזין ראויין
לתרומת הדגן והא דקאמר חזיו
להקטרה וחזיו להרמה לאו דוקא אלל
ישגא דממני' נקט דיתיה קודם
מלות יחזיר ועיקר דממני' דרב עלה
אימרת ומדלוריימא אין קנבה לדבר
אלל כל אימת דהוה שריי מותר
להרימן וחלוץ לתפוח כפי האורך
דלא מסרן הכתוב אלל לתכמים כמו

שגראה להם להקריב לפטות המערכה כדי לחזור ולסדרה כפי מאי
דנפשי קרנות היום שחא המערכה מומנת להקטיר עליה
געלות הבקר ורכ כהנא פריך עלה ופי' ס"ד דלוריימא הוי מקדמינן
וכו' דמשמע ליה דמדלוריימא חלקהו ממש חזיו להקטרה וכו' ולא
דקא ס"ד מעיקרא דלא מסרן הכתוב אלל לתכמים אלל א"ר יוחנן
ממני' כפשיטא אחרותה דהגן ודקשיא לך והא כפשיטא דקרא משמע
דהיתה צבקר מהאי קרא נפקא לן דיתמן רשות להקדימה ולאחרת
כמו שירלו מדמכתיב עד בקר והרים תן צקר לבקרן של לילה ומדלא
פירש כמה לא מסרן הכתוב אלל לתכמים ופי' המזבח מקדש (ובתים
דף טו): דקאמר רב כי הכא חזיו להרמה משמע ליה לפי המסקנא
דהכא דמוקמינן ממני' בתרומת הדגן דנא ליתן טעם נמי לתרומת
דגן אלל א"ר יוחנן תרומת הדגן מוקדה דעד בקר נפקא א"ר י"ל אלל
חזו עושה עיכול מנח דבקר לבקרן של לילה ויחזיר ממני' אברים שפי'
שם דף טו): פריך ה"ד אי דלית צבו ממש אפי' קודם חלות נמי לא יוחנן
מנח"מ וכו' כי הכא ומפי' רש"י התם חזיו להרמה ושריי נמי ראוין להרמה וכו' ופי'
חזיו להרמה דקאמר ענין הרמה שאין ראוין להקטרה וכן משמע כפי' שני דמעילה (דף טו): דדייק התם וכן גמלת שפקעה
מע"ג המזבח לא יחזיר הא ע"ג מנח יחזיר ומקמי מינה לרב ומשני שאני גמלת דלית בה מששא הלך יחזיר דלא נעשית מנחה
משמע דלזין ראוי לתרום ממנה דלי ראוי לתרום ממנה א"כ לאחר תרומת הדגן אמאי יחזיר הרי נעשית מנחה מינה היא גופא קשיא
מנח ליה דמיירי לאחר תרומת הדגן דילמא קודם תרומת הדגן איירי דכנא מודה רב דמועלין קודם שנעשה מנחתו וי"ל דדומיא דפסולין
דקמי צדה וכוון שפקעו מעל גבי המזבח לא יחזיר בכל ענין ואפילו קודם חלות ה"ג גמלת איירי בכל ענין ועוד דכתיב גבי אברים הוא
דמפליג אלל בגמלת לא הפליג דעיכול חשיב ולא שייך בה לשון הקטרה ולא לשון מוקדה דהא כבר מתוקדא וקיימא ומ"מ יחזיר דלאו
דאיירי להרמה היא דלא חשיבא דגן ואכתי לא נעשית מנחה הלך ע"ג מנח יחזיר דאכתי לא נגמרה מנחה וכי פקעה לא יחזיר דעל מוקדה
על המזבח משמע דבר צריך יקרה היא על המזבח לעולם ואפי' פקע אלל דבר שא"כ יקרה לא וא"ת כשמתקין האפר להעלותו
למפוח אין יכולין לזוהר שלא יהו גמלים כפסר ואסור להוריד גמלת מן המערכה ודקאמר כמעילה דיחזיר וכו"ש דאסור להזיח אלל
דמן המעולות היה נטול כדמשמע כמ"מ תמיד שהיה חותה מן המעולות הפנימיות ויחזיק למימר דהנהו לית צבו מששא אלל
גמלת חיה דלית בה מששא כהיה אמרינן דיחזיר והא דקאמר כמעילה הוא הדין דלפי' אפר לא צבי למימר דהו בגמלת ממש אפי'
לענין חורה דגמלת מחזיר לעולם אפי' לאחר תרומת הדגן דלזין מעלין אותה למפוח אלל אפר מעלין למפוח אלל לענין מעילה קאמר דהויה
בגמלת ור"י החומר מיישב פ"י רש"י דחזיו להרמה דקאמר אפי' בשיריי נמי וזהו שהרמת הדגן מתירמן לאוספן למפוח ולא לענין שיעשה מהן תרומת
הדגן דהא דגן כתיב והיינו דקאמר רחמנא והרים את הדגן מחלותו כדי להמיר אפי' שריי דמחלותו ואלין חשיבי עיכול ואין ראויים להקטרה ואם
ירכה יאקפס למפוח כדי להזיחם מחוץ למחנה אלל אם רולה להיחם במקום המערכה כדי למרק מלותם שיהו ראויין הם עצמם לתרומת הדגן
עדיין מלותן עליהן הלך יחזיר דמסתבר למימר דעדיין חסר מהן מרוק מלוה כיון שעדיין אין ראוין לתרומת הדגן והשתא ניהא דכשעה שהיו
מאקפס את האפר לא היו צריכין לזוהר מנחלים [אפי'] לוחשות וכן משמע כמ"מ תמיד (דף טו): דקתיי האברים ששנתעלו מכבדן סולקין ואין
לזד המזבח וכו' עד החלו מעלין באפר על גבי תפוח וכו' אלמא דלא היו מסלקין [אלל] האברים שלא נעמלו אלל גמלים חשיבי ואפי' לוחשות:
הכי

לפחח חטאת רובין. יהי"ר מחטיו על כרחו: מתני' תורמין
אל המזבח. הדגן שהוא חותה מן הדגן כמחמה פעם אחת בין רב
למעט ובלבד שלא יפחות ממלא קומץ ונותני דמזוהר של ככס ונבלע
בתקומתו שאלמר (ויקרא ו) והרים את הדגן וגו' ושמו אלל המזבח וילפינן
לקמן (י) מוהרים ממנו בתקומתו והיה היתה
מחלת עונדה שחריט בהשכמה: פסוק
לו. סמוך לקריאת הגבר לפני קריאתו או
לאחריה: כיו"כ. תורס מחלות:
וברגלים מאשמורה הראשונה. שהיא
כשלישית הלילה כלומר במסכת
להקריבן אחר המזבח הוי הלילה.
ובגמרא (י) מפרש טעמא דכתיב: ולא
היה קריאת הגבר מנעם. ברגלים
דכרות (דף ג.) ג' משמרות הוי הלילה.
עד שהיתה העורה מלאה מישאל
המזיבין קרבותיהן להיות מומנים
להקריבן אחר המזבח מיד:
גב' אהיבא קיימי'. אינו יודע לפרשה
וג"ל דה"ג מן התם אברים שפקעו כו'
והיא משנה כמ"מ זכמים (דף טו.) ומתוך
פיקוחן פסולין ופסולין מן המערכה:
קודם חלות. לילה: (ה) ומועלין כסן.
וקודם חלות אינו חסוד עיכול באבר
ש"ס צו עדיין ממש לפיכך צריך
להחזירו למערכה וכיון שלא נעשית
כל מלות קודם ליה קרינן ביה וזית
ביה מעילה לנשגין ממנו: אחר מלות.
אין צריך להחזיר (בו) שהמלות עושה
עיכול באברים ששעלה צו האור
ואע"פ שיש צו ממש כליפין לה לקמיה:
ואין מועלין כסן. כדקיי"ל (פסחים דף

י. ט.) (י) שנעשית מנחתו אין מועלין בו כיון דלית ביה לורך גזיה לא
קרינן ביה קדשי ה' ובמעילה כתיב (ויקרא ה) וטעמה כשגגה מקדשי
ה': מנח"מ. דחלות עושה עיכול: כל הלילה והקטיר. היא העולה
על מוקדה כל הלילה אלמלא כל הלילה מלוה להיות על מוקדה
אלמלא כל לילה היא הקטרת אברים ואפי' (י) מה שעל המוקד אם
פקע: וכתיב אחד אומר כל הלילה והרים. דמתיך ליה להווא
קרא ולבש הכהן מדין כד והרים (י) הדגן אלמלא כל הלילה הוא חשיב
כעיכול וקרי צבר העולה דגן משמעלה צו האור וכשר להרימו:
חזיו להקטרה. שאינו עיכול ואם פקעו צריך להחזיר להקטיר
וחזיו להרמה מחלות ולהגן קרוי דגן אלמלא חלות משיח ליה עיכול:
ואי

הדגן מ"ע ויומין הוי ויומין הכי הלך פריך רב כהנא התם כי הכא אלל א"ר יוחנן תרומת הדגן מוקדה דעד בקר נפקא א"ר י"ל אלל
חזו עושה עיכול מנח דבקר לבקרן של לילה ויחזיר ממני' אברים שפי'
שם דף טו): פריך ה"ד אי דלית צבו ממש אפי' קודם חלות נמי לא יוחנן
מנח"מ וכו' כי הכא ומפי' רש"י התם חזיו להרמה ושריי נמי ראוין להרמה וכו' ופי'
חזיו להרמה דקאמר ענין הרמה שאין ראוין להקטרה וכן משמע כפי' שני דמעילה (דף טו): דדייק התם וכן גמלת שפקעה
מע"ג המזבח לא יחזיר הא ע"ג מנח יחזיר ומקמי מינה לרב ומשני שאני גמלת דלית בה מששא הלך יחזיר דלא נעשית מנחה
משמע דלזין ראוי לתרום ממנה דלי ראוי לתרום ממנה א"כ לאחר תרומת הדגן אמאי יחזיר הרי נעשית מנחה מינה היא גופא קשיא
מנח ליה דמיירי לאחר תרומת הדגן דילמא קודם תרומת הדגן איירי דכנא מודה רב דמועלין קודם שנעשה מנחתו וי"ל דדומיא דפסולין
דקמי צדה וכוון שפקעו מעל גבי המזבח לא יחזיר בכל ענין ואפילו קודם חלות ה"ג גמלת איירי בכל ענין ועוד דכתיב גבי אברים הוא
דמפליג אלל בגמלת לא הפליג דעיכול חשיב ולא שייך בה לשון הקטרה ולא לשון מוקדה דהא כבר מתוקדא וקיימא ומ"מ יחזיר דלאו
דאיירי להרמה היא דלא חשיבא דגן ואכתי לא נעשית מנחה הלך ע"ג מנח יחזיר דאכתי לא נגמרה מנחה וכי פקעה לא יחזיר דעל מוקדה
על המזבח משמע דבר צריך יקרה היא על המזבח לעולם ואפי' פקע אלל דבר שא"כ יקרה לא וא"ת כשמתקין האפר להעלותו
למפוח אין יכולין לזוהר שלא יהו גמלים כפסר ואסור להוריד גמלת מן המערכה ודקאמר כמעילה דיחזיר וכו"ש דאסור להזיח אלל
דמן המעולות היה נטול כדמשמע כמ"מ תמיד שהיה חותה מן המעולות הפנימיות ויחזיק למימר דהנהו לית צבו מששא אלל
גמלת חיה דלית בה מששא כהיה אמרינן דיחזיר והא דקאמר כמעילה הוא הדין דלפי' אפר לא צבי למימר דהו בגמלת ממש אפי'
לענין חורה דגמלת מחזיר לעולם אפי' לאחר תרומת הדגן דלזין מעלין אותה למפוח אלל אפר מעלין למפוח אלל לענין מעילה קאמר דהויה
בגמלת ור"י החומר מיישב פ"י רש"י דחזיו להרמה דקאמר אפי' בשיריי נמי וזהו שהרמת הדגן מתירמן לאוספן למפוח ולא לענין שיעשה מהן תרומת
הדגן דהא דגן כתיב והיינו דקאמר רחמנא והרים את הדגן מחלותו כדי להמיר אפי' שריי דמחלותו ואלין חשיבי עיכול ואין ראויים להקטרה ואם
ירכה יאקפס למפוח כדי להזיחם מחוץ למחנה אלל אם רולה להיחם במקום המערכה כדי למרק מלותם שיהו ראויין הם עצמם לתרומת הדגן
עדיין מלותן עליהן הלך יחזיר דמסתבר למימר דעדיין חסר מהן מרוק מלוה כיון שעדיין אין ראוין לתרומת הדגן והשתא ניהא דכשעה שהיו
מאקפס את האפר לא היו צריכין לזוהר מנחלים [אפי'] לוחשות וכן משמע כמ"מ תמיד (דף טו): דקתיי האברים ששנתעלו מכבדן סולקין ואין
לזד המזבח וכו' עד החלו מעלין באפר על גבי תפוח וכו' אלמא דלא היו מסלקין [אלל] האברים שלא נעמלו אלל גמלים חשיבי ואפי' לוחשות:
הכי

הדגן מ"ע ויומין הוי ויומין הכי הלך פריך רב כהנא התם כי הכא אלל א"ר יוחנן תרומת הדגן מוקדה דעד בקר נפקא א"ר י"ל אלל
חזו עושה עיכול מנח דבקר לבקרן של לילה ויחזיר ממני' אברים שפי'
שם דף טו): פריך ה"ד אי דלית צבו ממש אפי' קודם חלות נמי לא יוחנן
מנח"מ וכו' כי הכא ומפי' רש"י התם חזיו להרמה ושריי נמי ראוין להרמה וכו' ופי'
חזיו להרמה דקאמר ענין הרמה שאין ראוין להקטרה וכן משמע כפי' שני דמעילה (דף טו): דדייק התם וכן גמלת שפקעה
מע"ג המזבח לא יחזיר הא ע"ג מנח יחזיר ומקמי מינה לרב ומשני שאני גמלת דלית בה מששא הלך יחזיר דלא נעשית מנחה
משמע דלזין ראוי לתרום ממנה דלי ראוי לתרום ממנה א"כ לאחר תרומת הדגן אמאי יחזיר הרי נעשית מנחה מינה היא גופא קשיא
מנח ליה דמיירי לאחר תרומת הדגן דילמא קודם תרומת הדגן איירי דכנא מודה רב דמועלין קודם שנעשה מנחתו וי"ל דדומיא דפסולין
דקמי צדה וכוון שפקעו מעל גבי המזבח לא יחזיר בכל ענין ואפילו קודם חלות ה"ג גמלת איירי בכל ענין ועוד דכתיב גבי אברים הוא
דמפליג אלל בגמלת לא הפליג דעיכול חשיב ולא שייך בה לשון הקטרה ולא לשון מוקדה דהא כבר מתוקדא וקיימא ומ"מ יחזיר דלאו
דאיירי להרמה היא דלא חשיבא דגן ואכתי לא נעשית מנחה הלך ע"ג מנח יחזיר דאכתי לא נגמרה מנחה וכי פקעה לא יחזיר דעל מוקדה
על המזבח משמע דבר צריך יקרה היא על המזבח לעולם ואפי' פקע אלל דבר שא"כ יקרה לא וא"ת כשמתקין האפר להעלותו
למפוח אין יכולין לזוהר שלא יהו גמלים כפסר ואסור להוריד גמלת מן המערכה ודקאמר כמעילה דיחזיר וכו"ש דאסור להזיח אלל
דמן המעולות היה נטול כדמשמע כמ"מ תמיד שהיה חותה מן המעולות הפנימיות ויחזיק למימר דהנהו לית צבו מששא אלל
גמלת חיה דלית בה מששא כהיה אמרינן דיחזיר והא דקאמר כמעילה הוא הדין דלפי' אפר לא צבי למימר דהו בגמלת ממש אפי'
לענין חורה דגמלת מחזיר לעולם אפי' לאחר תרומת הדגן דלזין מעלין אותה למפוח אלל אפר מעלין למפוח אלל לענין מעילה קאמר דהויה
בגמלת ור"י החומר מיישב פ"י רש"י דחזיו להרמה דקאמר אפי' בשיריי נמי וזהו שהרמת הדגן מתירמן לאוספן למפוח ולא לענין שיעשה מהן תרומת
הדגן דהא דגן כתיב והיינו דקאמר רחמנא והרים את הדגן מחלותו כדי להמיר אפי' שריי דמחלותו ואלין חשיבי עיכול ואין ראויים להקטרה ואם
ירכה יאקפס למפוח כדי להזיחם מחוץ למחנה אלל אם רולה להיחם במקום המערכה כדי למרק מלותם שיהו ראויין הם עצמם לתרומת הדגן
עדיין מלותן עליהן הלך יחזיר דמסתבר למימר דעדיין חסר מהן מרוק מלוה כיון שעדיין אין ראוין לתרומת הדגן והשתא ניהא דכשעה שהיו
מאקפס את האפר לא היו צריכין לזוהר מנחלים [אפי'] לוחשות וכן משמע כמ"מ תמיד (דף טו): דקתיי האברים ששנתעלו מכבדן סולקין ואין
לזד המזבח וכו' עד החלו מעלין באפר על גבי תפוח וכו' אלמא דלא היו מסלקין [אלל] האברים שלא נעמלו אלל גמלים חשיבי ואפי' לוחשות:
הכי

שרוא מפישר כך בתורת כתיים אמר רב קרא הוא שכל הילכה כשר להקטרה ובשר להרומה: